

רע"פ 2393/15 - דיאמימון 2000 (1987) בע"מ, אריק מימון נגד הועדה המקומית לתכנון ובניה נתניה

בבית המשפט העליון

רע"פ 2393/15

לפני: כבוד השופט א' שהם

1. דיאמימון 2000 (1987) בע"מ
2. אריק מימון

המבקשים:

נ ג ד

הועדה המקומית לתכנון ובניה נתניה

המשיבה:

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט
המחוזי מרכז-לוד, בעפ"א 9306-07-13, מיום
1.3.2015, שניתן על-ידי כב' השופטת ש' בן שלמה

עו"ד דוד ליבאי; עו"ד קנת מן; עו"ד אלכס רייס-

בשם המבקשים:

סורוקין

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד, בעפ"א 9306-07-13 (כב' השופטת ש' בן שלמה), מיום 1.3.2015, בגדרו נדחה ערעורם של המבקשים על החלטתו של בית המשפט לעניינים מקומיים בנתניה, בחע"מ

עמוד 1

רקע והליכים קודמים

הבקשה לרשות ערעור

6. בבקשה שלפניי, חוזרים המבקשים על טענותיהם כלפי החלטתו של בית המשפט לעניינים מקומיים, שלא להיעתר לבקשה להגשת ראיות נוספות. נטען, בהקשר זה, כי ההחלטה דנן עולה כדי אי-צדק ועיוות דין כלפי המבקשים, ומצדיקה, בנסיבות העניין, מתן רשות ערעור.

דיון והכרעה

7. הלכה מושרשת וידועה היא, כי בקשות רשות ערעור תתקבלנה רק לעיתים רחוקות, כאשר הבקשה מעלה שאלה משפטית כבדת משקל או סוגיה עקרונית, החורגת מעניינם של הצדדים, או במקרים בהם מתעורר חשש לעיוות דין או אי-צדק שנגרמו למבקש (רע"פ 2039/15 גריב נ' מדינת ישראל (2.4.2015); רע"פ 890/15 יונגר נ' מדינת ישראל (2.4.2015); רע"פ 2136/15 פלוני נ' מדינת ישראל (29.3.2015)). עניינם של המבקשים אינו עומד בתנאים אשר פורטו לעיל, לשם קבלת רשות ערעור בפני בית משפט זה. בקשתם עוסקת בהחלטה שלא לאפשר להם להגיש ראיות נוספות, לאחר שניתנה הכרעת הדין בעניינם. ככזו, אין הבקשה מעלה כל שאלה משפטית או ציבורית רחבת היקף. כמו כן, לא מצאתי כי מדובר באותם מקרים חריגים העולים כדי אי-צדק או עיוות דין שנגרם למבקשים, ולפיכך דין הבקשה להידחות מטעם זה בלבד.

8. למעלה מן הנדרש, אתייחס בקצרה גם לגופם של דברים. המבקשים הגישו בקשה להוספת ראיות לאחר מתן הכרעת הדין, ולאחר שהחליפו את ייצוגם. ככלל, על בעלי הדין להביא את ראיותיהם בפני הערכאה הדיונית במועד שמיעת הראיות. לכלל זה יש חריג בצידו, המוצא את עיגונו בהוראת סעיף 167 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, וכן בהלכה הפסוקה, לפיה "בצד הכלל, כי הראיות צריכות להיות מובאות בזמן הרגיל והמקובל, יש להכיר בשיקול-דעת בית המשפט לסטות מהכלל, במקרה שהוא ימצא זאת לנחוץ. הפעלת שיקול-דעת זה אינה צריכה להיות עניין שבשגרה. יש להניח, כי ככל שהצד התרחק מהמועד הקבוע בחוק להבאת ראיות, וככל שהמשפט מתקרב לשלב מתן פסק הדין, כך יקשה לשכנע את בית המשפט להפעיל את שיקול הדעת" (ע"פ 951/80 קניר נ' מדינת ישראל, פ"ד לה(3), 505 (להלן: הלכת קניר)). גישה זו מבטאת איזון ראוי בין הצורך לשמור על הסדר המקובל של ניהול המשפט, בשים לב לעקרון סופיות הדיון, נושא בעל חשיבות משל עצמו, לבין הצורך לאפשר גמישות דיונית שמטרתה למנוע עיוות דין שעלול להיגרם לנאשם.

על רקע הלכת קניר, יש לבחון את הבקשה להוספת ראיות שהוגשה על-ידי המבקשים, וכפי שציינה השופטת א' פרוקצ'יה בע"פ 5874/00 לזרובסקי נ' מדינת ישראל, פ"ד לה(4) 254, 249:

"השיקולים להתיר הגשת ראיות נוספות בבית משפט קמא לאחר הכרעת הדין ובטרם ניתן גזר-דין דומים ביסודם לאלה המנחים בית משפט של ערעור בשיקולו אם להתיר ראיות נוספות בשלב ערעור". (ההדגשות שלי - א.ש.).

בענייננו, המבקשים לא הרימו את הנטל המוטל על שכמם להוכיח כי התנאים להגשת ראיות חדשות מתקיימים בעניינם. המבקשים לא הראו כי לא היה ביכולתם להגיש את הראיות במסגרת פרשת ההגנה, ואף לא הראו כי יש בכוחן של הראיות החדשות לגרום לשינוי של ממש בהכרעת דינו של בית משפט השלום (רע"פ 216/13 זלוב נ' מדינת ישראל (14.1.2013); רע"פ 7709/12 טולטאן נ' מדינת ישראל (4.11.2012); ע"פ פלוני נ' מדינת ישראל (3.8.2011)). לשם הדוגמא בלבד, אפנה לבקשה להעיד את עו"ד צביקה קצף, שאותה הגישו המבקשים לבית משפט השלום, במסגרת בקשתם להוספת ראיות. לו אכן היה מדובר בעדות משמעותית מבחינתם, הדעת נותנת כי המבקשים היו עומדים על כך שבית המשפט יזמנו לעדות במועד אחר, לאחר שלא התייצב בבית משפט השלום משום שלא חש בטוב. חרף זאת, הצהיר בא-כוחם דאז של המבקשים, "הזמנתי עד נוסף שהוא עו"ד קצף, אך אני מוותר על עדותו". לפיכך, נראה כי בדין לא התערב בית המשפט המחוזי בהחלטה שלא להתיר למבקשים להגיש ראיות נוספות, לאחר שהוכרע דינם.

9. לאור האמור, הבקשה לרשות ערעור נדחית בזאת.

ניתנה היום, כ"ו בניסן התשע"ה (15.4.2015).

ש ו פ ט